

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **J. Š.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2016, č. j. KUZL-84539/2016, sp. zn. KUSP-61807/2016/DOP/BI,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zčásti změnil výroky prvostupňového správního rozhodnutí

Městského úřadu Luhačovice, odbor dopravy, přestupky, ze dne 27. 7. 2016, č. j. MULU 9795/2016, sp. zn. 5984/2016/262/65 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění o zdejších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Žalovaný změnil výrok o vině prvostupňového správního rozhodnutí tak, že nově zní: *„žalobce je vinen tím, že dne 14. 3. 2016 v 14:15 hod. v obci X na ulici X, při jízdě od kruhového objezdu u Penny Marketu směrem na X, během řízení vozidla X, RZ: X, držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj (mobilní telefon). Tímto jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a z nedbalosti se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona.“* Změna tohoto výroku spočívala v upřesnění místa spáchání přestupku, když do výroku prvostupňového správního rozhodnutí žalovaný doplnil slova *„při jízdě od kruhového objezdu u Penny Marketu směrem na X“*. Další úprava několika slov představovala jen drobnou úpravu textu. Žalovaný rovněž změnil výrok prvostupňového správního orgánu o sankci, a to tak, že se uložená sankce ve výši 2 250 Kč snižuje na pokutu ve výši 1 700 Kč. Ve zbytku žalovaný potvrdil prvostupňové správní rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl. Pro úplnost soud uvádí, že sankce byla uložena podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Změnou výroků prvostupňového správního rozhodnutí v odvolacím řízení nebyla dotčena žalobci uložena povinnost náhrady nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč a tato byla ponechána v platnosti.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že se přestupku nedopustil, a že s přestupkem nesouhlasil od samého počátku, neboť za jízdy hovorové zařízení nedržel. Že se přestupku nedopustil, namítal žalobce již na místě ústně zasahujícím policistům a následně po zahájení správního řízení při ústním jednání. Poté, co požádal policisty o předání věci ke správnímu řízení, již neměl možnost se ve věci vyjádřit na místě, nebyl mu předložen záznam o přestupku a neměl možnost do něj uvést žádné skutečnosti. Pokud by se však měl správní orgán zabývat pouze skutečnostmi navrhovanými žalobcem na místě, postrádalo by pak správní řízení smysl a správní orgán by mohl bez dostatečného prokazování uznat obviněného vinným s poukazem na to, že vše měl namítat při zastavení policií.
4. Svědeckou výpověď svědkyně X bylo prokázáno, že žalobce po dobu jízdy netelefonoval. Ostatně hovor by mohla uskutečnit ona anebo by mohl žalobce využít hands free. Z tohoto důvodu má žalobce za prokázané, že se přestupku nedopustil, tedy že nedržel při jízdě hovorové zařízení v ruce.
5. V prvostupňovém správním rozhodnutí bylo uvedeno: *„z provedeného dokazování vyplynulo, že jej obviněný spíše spáchal, než nespáchal.“* Z tohoto je podle žalobce zřejmé, že prvostupňový správní orgán neměl za prokázané, že se přestupek skutečně stal. Nelze totiž připustit odůvodnění rozhodnutí takto neurčitými formulacemi, když v přestupkovém řízení musí být vina bez jakýchkoliv pochybností prokázána.

6. Prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí dále uvedl, že *„se nemůže proto ztotožnit s tím, že obviněný byl zastaven zastavovacím terčem u firmy Technických služeb, ale za vozidlem obviněného ze svého stanoviště policisté vyjeli. Obviněný to proto nemusí vůbec chápat, protože to jsou metody a způsoby práce policejních složek.“* Žalobce však s touto argumentací prvostupňového správního orgánu nesouhlasí, neboť z ní vyplynulo, že práce policejních složek je něčím tajným, neomylným a nepřezkoumatelným. Zavání to až totalitními praktikami.
7. Prvostupňový správní orgán neprovedl dostatečné dokazování a ani se nevypořádal s tím, proč toto dokazování neprovedl. Uvedl, že *„trochu pozdě obviněný navrhuje důkaz ohledáním jeho mobilního telefonu, který nemusí již být vůbec ten, se kterým dne 14. 3. 2016 telefonoval. A již vůbec nebude prováděn důkaz výpisem hovorů z telefonu obviněného, protože to opět směřuje pouze a jen k průtahům a obstrukcím. Pokud důkaz požadoval, tak měl toto navrhnout již dříve na ústním jednání, kdy k tomu byl vyzýván správním orgánem, ale nic z toho nepožadoval.“* Žalobce k tomu doplňuje, že je nutné vždy odůvodnit, z jakého důvodu předmětný důkaz správní orgán neprovedl. Žalobce dále odkázal na rozsudky NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 (odmítat navrhopvat důkazy lze pouze výjimečně, a to tam, kde již zcela nepochybnitelně byl zjištěn skutkový stav věci), ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 203/2014-34 (neakceptování důkazního návrhu lze založit pouze na 3 důvodech: 1) tvrzená skutečnost nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, 2) důkaz není s to ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, 3) nadbytečnost důkazu, kdy určité tvrzení již bylo bez důvodných pochybností ověřeno), a ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009-40 (správní orgán odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, k takovému postupu však oprávněn pouze v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoliv ovlivnit).
8. Žalovaný shora uvedená pochybení prvostupňového správního orgánu nenapravil, neboť pouze změnil původní výrok rozhodnutí, a to tak, že změnil výši stanovené pokuty. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se ztotožnil s argumentací prvostupňového správního orgánu, když uvedl: *„Odvolací orgán se přiklonil k verzi prezentované policisty, a to proto, že jejich výpovědi jsou věrohodnější než tvrzení obviněného a svědkyně X.“* Tuto svoji úvahu vak žalovaný již dále nerozvedl, a není tak zřejmé, proč by měla být svědectví zasahujících policistů věrohodnější, než verze prezentovaná svědkyní a žalobcem. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, z něhož mj. vyplývá, že *„ze zásady presumpce nevinny vyplývá, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu než vynést osvobozující verdikt. Věrohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl správní orgán umožnit.“*
9. NSS rozhodoval i ve skutkově velice podobné věci a v ní konstatoval, že pokud proti sobě stojí dvě verze skutkového stavu, je nezbytné pečlivě provést důkazy tak, aby bylo dosaženo jednoznačného závěru. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-89 *„V dané věci proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Obviněného lze shledat vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy po jejich vyhodnocení vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému*

závěru, než že obviněný mobilní telefon při řízení motorového vozidla držel v ruce. Nebude-li možno provedené relevantní důkazy takto vyhodnotit, zůstane pochybnost, zda obviněný držel v ruce mobilní telefon, a v takovém případě jej nelze shledat vinným ze spáchání přestupku.“

10. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s obsahem podané žaloby, která je velmi vágní a nezakládá žádný důvod, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Žalobce v podané žalobě neuplatňuje žádné nové námitky, pouze mechanicky opakuje ty, které byly žalovaným již řádně vypořádány v napadeném rozhodnutí. Žalobní námitky především směřují proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, ale zcela pomíjí rozhodnutí žalovaného, které však spolu s prvostupňovým správním rozhodnutím tvoří jeden celek. Žalovaný se při posuzování podaného odvolání opíral o správní spis, dále vzal v potaz veškerá tvrzení a námitky žalobce, které v průběhu správního řízení předkládal prvostupňovému správnímu orgánu. Konkrétními odvolacími námitkami se žalovaný zabývat nemohl, neboť žalobce byl v odvolacím řízení pasivní a podal pouze blanketní odvolání. Toto nedoplnil ani na výzvu prvostupňového správního orgánu.
12. Žalobce svoji argumentaci směřoval proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Žalovaný nepopíral, že argumentace prvostupňového správního orgánu nebyla vždy dokonalá (viz str. 6 napadeného rozhodnutí), a proto tuto argumentaci žalovaný v rozhodnutí o odvolání doplnil. Z rozhodnutí žalovaného pak jednoznačně vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn plně v souladu se zásadou materiální pravdy, tedy na základě provedeného dokazování (doplněného v odvolacím řízení), přičemž žalobci bylo spáchání přestupku prokázáno tak, že o jeho vině nejsou žádné důvodné pochybnosti. Pokud žalobce napadal provedené důkazní prostředky, především výpovědi policistů, tak to činil velmi obecně a nepředložil jediný relevantní důkaz, který by byl způsobilý tyto důkazní prostředky zpochybnit. Neunesl tak důkazní břemeno.
13. Údajná svědkyně X je podle žalovaného zcela nevěrohodná, neboť často vystupuje jako obecná zmocněnkyně klientů společnosti FLEET CONTROL s.r.o. a správním orgánům, stejně jako správním soudům je dostatečně známa. Žalovaný nesouhlasil s tím, že by výpověď této svědkyně měla prokazovat tvrzení žalobce v tom, že se přestupku nedopustil, a to zejména proto, že se svědkyně X na místě přestupku vůbec nenacházela.
14. Žalovaný se dále neztotožnil s prokazatelně nepravdivým tvrzením žalobce, že se správní orgány zabývaly pouze skutečnostmi navrhovanými v době řešení přestupku s policisty. Přitom správní orgány se ve svých rozhodnutích pečlivě zabývaly všemi námitkami, které žalobce uplatnil v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně (v odvolacím řízení byl pasivní). Žalovaný také neuvěřil pozdějšímu tvrzení žalobce, že mu ze strany policistů nebylo umožněno vyjádřit se do oznámení přestupku.
15. Za bezpředmětnou označil žalovaný námitku žalobce spočívající v tom, že se prvostupňový správní orgán nedostatečně vypořádal s jeho návrhem na pro vedení

důkazního prostředku ohledáním mobilního telefonu. Argumentace prvostupňového správního orgánu nebyla vždy bezchybná, protože tato byla doplněna žalovaným v napadeném rozhodnutí. Tak bylo nakonec dostatečně zdůvodněno, proč nebylo přistoupeno k provedení tohoto navrhovaného důkazního prostředku. Za nepravdivé označil žalovaný též tvrzení žalobce spočívající v tom, že žalovaný nenapravil nedostatky v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný totiž naopak argumentaci prvostupňového správního rozhodnutí doplnil v odůvodnění svého rozhodnutí, což pokládá za naprosto dostatečné. Požadavek žalobce na to, aby se doplnění argumentace promítlo také do výrokové části žalovaného, byl zcela neopodstatněný a nesmyslný.

16. Dále žalovaný poukázal na to, že řízení před správním orgánem I. stupně a odvolacím orgánem tvoří jeden celek. K tomuto žalovaný odkázal na judikaturu NSS.
17. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
19. Před vypřádáním jednotlivých konkrétních žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil z velké části totožné námitky, které již uplatňoval v řízení před prvostupňovým správním orgánem (např. v rámci svého písemného vyjádření k podkladům ze dne 6. 6. 2016; nikoliv v rámci odvolání, které podal blanketní a v odvolacím řízení nebyl aktivní), a kterými se rovněž žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Prvostupňové a druhostupňové správní řízení tvoří jednotný celek, což žalovaný využil a některé úvahy, hodnocení a závěry prvostupňového správního orgánu doplnil, neboť se mu nezdály dostatečné. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný podrobně vypořádal s námitkami uplatněnými žalobcem ve správním řízení a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupku byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat, a proto odkazuje na čl. I. tohoto rozsudku. K další části odůvodnění rozsudku soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky.
20. Žalobce v žalobě nejprve uváděl, že s přestupkem nesouhlasil již od počátku na místě, kde byl policisty zastaven a nikoliv až poté, co mu bylo sděleno, že přestupek je bodovaný. Pro svoji věrohodnost žalobce ještě uváděl, že na místě přestupku neměl možnost se k věci vyjádřit, neboť mu nebyl záznam o přestupku předložen, protože do něj nemohl uvést žádné skutečnosti.
21. K posledně citovaným tvrzením žalobce krajský soud uvádí, že jim stejně jako žalovaný neuvěřil. Jedná se o zcela protichůdné tvrzení k tvrzením zasahujících policistů. Navíc je spíše nepodstatné, kdy přesně žalobce začal nesouhlasit se spáchaným přestupkem, zda to

bylo od samého počátku anebo od sdělení, že je přestupek bodovaný. V celkovém kontextu však změna tohoto postoje žalobce může představovat účelovost tvrzení a nevěrohodnost výpovědi žalobce. Oba policisté, kteří byli před prvostupňovým správním orgánem vyslechnuti jako svědci, se ve všech rozhodných okolnostech pro odpovědnost žalobce ve své výpovědi ke spáchání přestupku a k jeho následnému řešení se žalobcem shodli. Shodli se i na tom, že při provádění následné kontroly se žalobce ve vozidle nacházel sám, přičemž souhlasil s blokovým řešením pokuty, avšak po zjištění, že jde o bodovaný přestupek, požadoval věc oznámit správnímu orgánu. Policisté ve shodě rovněž uvedli, že na místě bylo vypsáno oznámení přestupku, konkrétně jej vypisoval ve služebním vozidle svědek X, toto oznámení bylo následně předáno žalobci k nahlédnutí a k vyjádření se k věci, avšak ten neměl zájem se do něj vyjádřit a ani jej nepodepsal. Z uvedených výpovědí zasahujících policistů je naprosto zřejmé, že žalobce měl možnost se na místě spáchání přestupku k věci vyjádřit a byl mu předložen i záznam o přestupku. Žalobce této možnosti nijak nevyužil. Tvrzením žalobce v tomto rozsahu soud neuvěřil, naopak za zcela věrohodné pokládá výpovědi zasahujících policistů, které si v rozhodných skutečnostech nijak neodporují. V dalším soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí žalovaného, který se detailně těmito skutkovými okolnostmi, jakož i z toho plynoucími právními závěry v dostatečném rozsahu zabýval.

22. Žalobce dále namítal, že svědeckou výpověď svědkyně X bylo jednoznačně prokázáno, že se přestupku nedopustil, protože ta mu potvrdila, že po celou dobu jízdy netelefonoval s tím, že pokud by potřeboval telefonovat, tak by vyřídila telefonát ona anebo by použil hands free. Krajský soud tomuto tvrzení žalobce nemohl přisvědčit a neuvěřil ani odkazované svědecké výpovědi.
23. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí velice podrobně zabýval okolnostmi spáchání přestupku žalobcem, konkrétně jak jej zasahující policisté zjistili, a také okolnostmi zastavení řidiče a následného řešení přestupku zasahujícími policisty. V prvé řadě je třeba uvést, že oba policisté sdělili, že se ve vozidle nacházel žalobce sám. O tomto byli oba policisté jednoznačně přesvědčeni a rovněž oznámení o přestupku neobsahuje údaj o tom, že by měl žalobce v době spáchání přestupku ve vozidle spolujezdce. Existence svědkyně X, tedy svědkyně okolností kolem projednávaného přestupku, je smyšlenou a účelovou. Výpověď této svědkyně, kterou k důkazu navrhl žalobce, soud považuje ve shodě s žalovaným za nevěrohodnou. Nejen, že je zcela protichůdná k tvrzením zasahujících policistů, ale k uvedenému musí krajský soud stejně jako žalovaný poznamenat, že není náhodou, že svědkyně X působí jako „občasný“ zmocněnec společnosti FLEET CONTROL s.r.o. (stejně jako např. X, X nebo X), kdy zastupuje různé přestupce, jež mají sjednané „pojištění proti pokutám“. Soudu jsou tyto skutečnosti známy z úřední činnosti, neboť tato „údajná svědkyně“ se v podobných řízeních vyskytuje opakovaně, což svědčí o připravenosti její účelové výpovědi a celkově jí to činí nevěrohodnou. Ve shodě se správními orgány nemá krajský soud v nyní posuzované věci ani minimální pochybnost o tom, že se tato svědkyně ve vozidle žalobce na sedadle spolujezdce nenacházela, neboť oba policisté se bez jakýchkoliv pochybností shodli na tom, že žalobce byl ve vozidle v době spáchání přestupku sám. Oba policisté toto potvrdili. Svědek X přitom upřesnil i to, že na sedadle spolujezdce se nacházel pouze mobil žalobce, který předtím při řízení vozidla držel levou rukou u levého ucha. Bylo by skutečně absurdní představou, že by oba policisté svědkyni ve vozidle přehlédli nebo že by její přítomnost úmyslně popřeli. Policisté neměli na věci žádný zájem a s žalobcem se neznali. S ohledem na výše uvedené tedy nebylo

možné uvěřit výpovědi svědkyně X. V dalším soud odkazuje pro stručnost na obsah napadeného rozhodnutí žalovaného, který své závěry o nedůvodnosti uvedené námitky podrobně zdůvodnil.

24. Žalobce dále v bodě 6 žaloby uvedl, že prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí neměl za zcela prokázané to, že žalobce přestupek spáchal, neboť použil formulaci „z provedeného dokazování vyplynulo, že jej obviněný spíše spáchal, než nespáchal“.
25. K poslední uvedenému tvrzení žalobce krajský soud uvádí, že je pravdou, že v přestupkovém řízení musí být vina bez jakýchkoliv pochybností prokázána. Přestože se prvostupňový správní orgán dopustil určitých nepřesností nebo nedokonalostí, v odvolacím řízení tyto zcela odstranil a napravil žalovaný. V přestupkovém řízení tedy byla vina bez jakýchkoliv pochybností prokázána. Žalobcova výtka směřuje pouze proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, avšak zcela pomíjí rozhodnutí žalovaného, které tvoří s rozhodnutím prvostupňového správního orgánu jeden celek. Žalovaný tedy může a má i povinnost, vady či nedostatky prvostupňového správního řízení v odvolacím řízení napravit, což také učinil. Ve shodě s žalovaným k tomu krajský soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, z něhož vyplývá, že „*Správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od jeho zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí, tedy v zásadě není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako rozhodnutí v něm vydaného. Při změně rozhodnutí pak platí obě rozhodnutí společně (tvoří fakticky jeden celek), a to v mezích provedených změn.*“ Uvedené situace se pak dotýká ještě jedno rozhodnutí NSS ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48, z něhož vyplývá, že „*nejen za situace, kdy správní orgán II. stupně změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.*“
26. Žalobce dále zpochybňoval formulaci prvostupňového správního rozhodnutí spočívající v tom, že „*Nemůže se proto ztotožnit s tím, že obviněný byl zastaven zastavovacím terčem u firmy Technických služeb, ale za vozidlem obviněného ze svého stanoviště policisté vyjeli. Obviněný to proto nemusí vůbec chápat, protože to jsou metody a způsoby práce policejních složek a řádný občan to skutečně nemusí chápat.*“ V této souvislosti žalobce nerozporoval skutkové okolnosti, ale to, že postoj prvostupňového správního orgánu zavání až totalitními praktikami, protože z uvedeného textu by mělo vyplývat, že práce policejních složek je něčím tajným, neomylným a nepřezkoumatelným, a to i přesto, že zákonné postupy policie jsou jedním z pilířů demokratické společnosti a právního státu. Uvedené námitce žalobce krajský soud nemohl přisvědčit.
27. Ačkoliv žalobce nijak rozsáhle nerozváděl původní argumentaci prvostupňového správního orgánu, v kontextu s celým obsahem prvostupňového správního rozhodnutí s ní lze v podstatě souhlasit, neboť způsoby práce policie skutečně nemusí běžný občan přesně znát. Nicméně přesný postup policistů v době spáchání přestupku byl popsán v napadeném rozhodnutí, a to od momentu zahlédnutí žalobce, jak telefonuje mobilním telefonem, svědkem X prostřednictvím dalekohledu, přes upozornění na toto jednání i svědka X, rozjetí se za žalobcem, jeho zastavení u firmy MM Interiér, projednání přestupku se

žalobcem a až po vyplnění oznámení přestupku a jeho předložení žalobci. Pro stručnost soud odkazuje na skutkové závěry žalovaného vyplývající z provedeného dokazování na str. 7 až 12 napadeného rozhodnutí. Policie postupovala zcela přezkoumatelným způsobem, stejně jako správní orgány v této věci.

28. Žalobce dále vytýkal prvostupňovému správnímu orgánu, že neprovedl dostatečné dokazování a nevypořádal se ani s tím, proč žalobcem navrhované důkazy neprovedl. Jednalo se o důkaz ohledáním mobilního telefonu žalobce a dále o důkaz výpisem hovorů z telefonu žalobce. Podle žalobce k tomu prvostupňový správní orgán pouze uvedl, že mobilní telefon by již nemusel být vůbec ten, kterým žalobce telefonoval dne 14. 3. 2016 a pokud jde o výpisy hovorů z telefonu žalobce, pak tímto podle správního orgánu žalobce směřoval pouze k průtahům a obstrukcím. V rámci odmítnutí důkazních návrhů žalobce poukázal na několik rozsudků NSS, které nebyly v posuzované věci podle něj dodrženy. Soud uvedeným námitkám nemohl přisvědčit.
29. Z napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že argumentace prvostupňového správního orgánu nebyla vždy dostatečná. Proto žalovaný nejen tuto argumentaci doplnil v napadeném rozhodnutí, ale sám také přikročil k doplnění dokazování v odvolacím řízení. Podle krajského soudu z napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že skutkový stav byl zjištěn plně v souladu se zásadou materiální pravdy, tedy na základě provedeného dokazování bylo žalobci spáchání přestupku prokázáno tak, že o jeho vině nejsou žádné důvodné pochybnosti. Námitky žalobce nebyly ani v nejmenším ohledu způsobilé zpochybnit skutkový stav tak, jak byl v řízení zjištěn a prokázán. Žalobce dosti obecně anebo nevhodně napadal svědecké výpovědi zasahujících policistů (např. že nevěděli, co měl v době zastavení na sobě anebo zda byl připoután), popř. obdobným způsobem napadal další důkazní prostředky provedené správním orgánem, avšak sám žalobce nepředložil ani jeden relevantní důkaz, který by byl způsobilý předmětné důkazní prostředky zpochybnit a především potvrdit pravdivost tvrzení žalobce. Žalobce tak neunesl důkazní břemeno.
30. S odkazem na rozsudky NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014-25 a ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, podle nichž ve věcech přestupků, které jsou pozorovatelné pouhým okem (přestupek není nijak dokumentován), a je v případě rozporů nutné policisty vždy vyslechnout jako svědky, byli i v této věci zasahující policisté správním orgánem řádně vyslechnuti. Přestupek spočívající v držení mobilního telefonu během řízení vozidla totiž nepochybně spadá mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. Jelikož neexistuje jiný hmatatelný důkaz než výpověď policistů, je nutné se podrobněji zabývat jejich věrohodností. V nyní posuzované věci se oba policisté především shodli v tom, že při výkonu jejich běžné hlídkové činnosti na ulici X v X u vjezdu do firmy ČSAD Luhačovice si povšimli přestupkového jednání žalobce. Na daném místě seděli ve služebním vozidle, a to přední částí vozidla k pozemní komunikaci tak, aby viděli na řidiče vozidel projíždějících po předmětné ulici v obou směrech. Za tímto účelem byli vybaveni dalekohledem. Svědci se dále shodli na tom, že svědek X pozoroval vozidla přijíždějící od kruhového objezdu u Penny Marketu, zatímco svědek X se soustředil na vozidla přijíždějící z druhé strany, tj. směrem od X od firmy MM Interiér směrem ke kruhovému objezdu. Oba svědci také vypověděli, že to byl právě svědek X, kdo si pomocí dalekohledu všiml přestupkového jednání žalobce jako první, a upozornil na to i svého kolegu X, který následně toto jednání žalobce rovněž viděl. Žalobce během řízení vozidla X držel v levé

ruce u levého ucha mobilní telefon, který svědek X upřesnil tak, že byl světlehnědé barvy. Policisté shodně uvedli také to, že obviněný telefon držel po celou dobu, než dojel na jejich úroveň, kdy svědek X upřesnil, že v tom okamžiku si jich obviněný zřejmě všiml a telefon odložil. Po zastavení vozidla pak svědek X tento telefon viděl na sedadle spolujezdce. Oba policisté se také shodli na tom, že po zjištění přestupku se za vozidlem žalobce vydali a následně jej zastavili v místech u firmy MM Interiér, kde provedli kontrolu vozidla a zjistili, že se žalobce ve vozidle nacházel sám. Policisté také shodně uvedli, že na místě bylo vypsáno oznámení přestupku, které bylo žalobci předloženo, avšak ten neměl zájem se do něj nějak vyjádřit a ani jej nepodepsal.

31. S ohledem na výše provedená zjištění je krajský soud ve shodě s žalovaným toho názoru, že se policisté ve všech okolnostech podstatných pro odpovědnost žalobce ve svých výpovědích shodli. Jelikož policisté vypovídali téměř 3 měsíce od popisované události, nelze se pozastavovat nad tím, že si některé detaily případu (např. kdo žalobci sděloval, že jde o bodovaný přestupek) přesně nevzpomněli. Uvedené nedostatky v jejich výpovědích jsou pochopitelné a nejsou způsobivé jakkoliv ovlivnit věrohodnost těchto výpovědí. Sledovaný úsek pozemní komunikace měli policisté ve služebním vozidle doslova „jako na dlani“, za účelem sledování přestupku z větší vzdálenosti byli vybaveni dalekohledem, pročez lze vyloučit, že by se oba policisté zmýlili. V dalším krajský soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, s jehož závěry vyplývajícími z provedení dokazování se ztotožnil. Je třeba ještě dodat, že naproti věrohodné, ucelené a logické verzi policistů nemohla obstát verze žalobce, který pouze vágně uváděl, že netelefonoval. Nepokusil se ani objasnit, co konkrétně při řízení vozidla u svého ucha držel a do čeho hovořil, pokud to nebyl mobilní telefon. I svědkyně X si při své vlastní výpovědi protiřekla, neboť z počátku uváděla, že jeli běžnou rychlostí, avšak najednou si rozpomněla a v závěru své výpovědi k důvodům zastavení policisty uváděla, že odhadovala, že to bylo z důvodu rychlé jízdy žalobce.
32. Pokud jde o údajné nevypořádání se s důkazními návrhy žalobce prvostupňovým správním orgánem, pak k tomu krajský soud uvádí, že takové pochybení v prvostupňovém rozhodnutí neshledal, přesto však argumentace prvostupňového správního orgánu byla doplněna žalovaným, a to konkrétně na str. 11 napadeného rozhodnutí. Zde uvedené formulaci musí krajský soud přisvědčit a rovněž pokládá ohledání telefonu žalobce za zcela irelevantní pro posuzovaný případ. Jak ostatně již uvedl i prvostupňový správní orgán, s odstupem od spáchaného přestupku již nelze prokazatelně zjistit, jaký telefon žalobce v daný den skutečně držel. Žalobce může vlastnit více mobilních telefonů, např. služební a osobní, což je dnes zcela běžnou záležitostí anebo si od té doby mohl pořídit zcela jiný telefon. Proto k ohledání mobilního telefonu nebylo třeba přistoupit pro zjevnou nadbytečnost takového úkonu. S ohledem na výše uvedené je také zřejmé, že pokud správní orgán odmítl provést důkaz výpisem hovorů z telefonu žalobce, pak také postupoval zcela správně, neboť již nebylo možné spolehlivě zjistit, z jakého mobilního telefonu a čísla žalobce v rozhodné době hovořil. S ohledem na výše uvedené je zjevné, že se správní orgán y vypořádaly s důkazními návrhy žalobce zcela v souladu s právními předpisy a též judikaturou NSS. Jasně uvedly, proč uvedené důkazní návrhy nejsou relevantní a bylo by nadbytečné je v řízení provádět.
33. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nenapravit pochybení prvostupňového správního orgánu a pouze změnil výrok co do výše pokuty. Ve zbytku se ztotožnil s argumentací prvostupňového správního orgánu a pouze uvedl, že se přiklonil k verzi prezentované

policisty, neboť jejich výpovědi jsou věrohodnější, než tvrzení žalobce a svědkyně X. Dále již žalovaný tuto úvahu nerozvedl a není tak žalobci zřejmé, proč by měla být svědectví zasahujících policistů věrohodnější, než verze uvedená žalobcem a svědkyní. Ani tomuto žalobnímu bodu nemohl krajský soud přisvědčit.

34. Je pravdou, že žalovaný změnil výrok prvostupňového správního rozhodnutí, a to tak, že upřesnil místo spáchání přestupku a rovněž snížil pokutu uloženou žalobci v původní výši 2 250 Kč na 1 700 Kč. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vyjádřil tak, že shledal v prvostupňovém správním rozhodnutí určité nedostatky, a že tyto v souladu s právními předpisy napravil. Pro stručnost soud odkazuje na již výše provedený výklad, z něhož je patrné, že žalovaný doplnil a upřesnil skutkové závěry vyplývající z provedeného dokazování tak, že závěr o spáchání přestupku žalobcem je nezpochybnitelný. Žalovaný také zcela jasně vysvětlil, proč považuje svědectví zasahujících policistů za věrohodné a naopak proč považuje tvrzení žalobce a svědkyně Řehákové za nevěrohodné a účelové. Na tyto závěry, které soud již vyložil shora, a také žalovaný provedl v napadeném rozhodnutí (v rozsahu stran 6 až 12) soud pro stručnost odkazuje.
35. Pokud žalobce odkazoval na judikaturu NSS, tak tato byla v posuzované věci zcela dodržena a závěry z ní pro tuto věc plynoucí byly dodrženy. Správní orgány postupovaly zcela v souladu s právními předpisy a judikaturou správních soudů.

V. Závěr a náklady řízení

36. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. ledna 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.